

правових актах, що регламентують діяльність організацій сфери послуг та ін. До позитивних чинників можна віднести значне збільшення числа організацій сфери послуг; появу на вітчизняному ринку іноземних конкурентів, що мають досвід організації сфери послуг у своїх країнах; зміцнення недержавного сектора економіки, у тому числі малого й середнього бізнесу тощо.

Розвиток сфери послуг в Україні потребує залучення додаткових інвестицій, в т.ч. іноземних. Залучення іноземного капіталу забезпечить не тільки надходження необхідних фінансових ресурсів, але й передових, технічно ефективних методів реалізації послуг, що сприятиме підвищенню їх якості, доступності, культури обслуговування та в кінцевому рахунку - підвищить конкурентоспроможність вітчизняних виробників послуг та значно зміцнить позиції України в міжнародному обміні послугами.

Список використаних джерел:

1. Кириченко А.В., Шевчук В.Я., Мазарук А.А. Менеджмент зовнішньоекономічної діяльності: Підручник / К.: Знання, 2005. – 493 с.

Науковий керівник: Попова Т.В., к.е.н., доцент.

ВПЛИВ НЕТАРИФНИХ ІНСТРУМЕНТІВ НА МІЖНАРОДНУ ТОРГІВЛЮ УКРАЇНИ

Лобода В.С. veronikaloboda8@gmail.com

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Існуюча система технічних бар'єрів в Україні є неефективною, оскільки вона не враховує реалій ринкової економіки та сучасних методів державного контролю. Як результат – українські вимоги суперечать базовим принципам СОТ щодо добровільного характеру стандартів, пріоритету міжнародних стандартів перед вітчизняними, впровадження технічних бар'єрів у торгівлі виключно за виникнення загрози для споживачів, визнання інших систем оцінки відповідності, які базуються на принципах СОТ.

Обговорюючи подібні проблеми, варто пам'ятати, що Україна взяла на себе певні зобов'язання; по-перше, всі стандарти (національні, міжрегіональні чи міжнародні) повинні бути добровільними; по-друге, скоротити перелік продукції, яка підлягає обов'язковій сертифікації, сприяючи як найширшому впровадженню декларування відповідності виробником; по-третє, затвердити порядок, який забере право перевіряти чи сертифікувати будь-яку імпортовану харчову продукцію Державним комітетом України з питань технічного регулювання та споживчої політики [1].

Як свідчить статистика, експорт України має переважно сировинний характер і складається з продукції перших технологічних переділів, а імпорт, навпаки, з високотехнологічної продукції та товарів кінцевого споживання. У структурі зовнішньої торгівлі України з ЄС в період 2013-2018 р.р. суттєву частку займає імпорт. За підсумками фінансових показників першого півріччя 2018 у порівнянні з аналогічним періодом 2017 експорт українських товарів та послуг збільшився на 12.7 % й наразі складає 26 876 млн. дол. Так, загальний український експорт впевнено зростає, але разом з ним росте й імпорт. У першому півріччі в Україну ввезено товарів загальною вартістю 30939.9 млн. дол. Сальдо зовнішньоекономічної торгівлі залишається негативним, українці купили на 4063.7 млн. доларів США більше, ніж продали.

Статистика говорить про те, що складові імпорту істотно не змінилися за останні 4 роки. Україна імпортує не тільки продукти, які не вирощує, чи не виробляє. Постійно відбувається міжнародний обмін товарами та послугами, навіть аналогічними вітчизняним. Це позитивно впливає на економіку в цілому, тому що сприяє здоровій конкуренції.

Враховуючи багатоплановість та специфіку впливу митного тарифу на розвиток зовнішньоторговельних відносин та економіки країни в цілому, доцільною є виважена

політика держави щодо визначення рівня ставок мита. Використання даного підходу є необхідним, оскільки треба враховувати всю сукупність можливих економічних, а також соціальних наслідків даного способу регулювання. На даний час нетарифні обмеження зовнішньої торгівлі поширені і застосовуються у всіх країнах світу. Ставлення до них урядів, експортерів та імпортерів у різних країнах неоднозначне. Однак жодна країна світу цілком не відмовилася від їхнього застосування і не ставить цього завдання на найближче майбутнє.

Список використаних джерел:

1. Козак Ю. Г., Логвінова Н. С. Міжнародна торгівля : підручник / Ю. Г. Козак, Н. С. Логвінова. – Київ-Катовіце - Краков: Центр учбової літератури, 2015. – 80-84 с.

Науковий керівник: Попова Т.В., к.е.н., доцент

РЕГІОНАЛЬНІ АСПЕКТИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Мазурова І.В.

Таврійський державний агротехнологічний університет

Забезпечення регіонального сталого розвитку в умовах функціонування економічних процесів в Україні потребує реалізації стратегії соціальних, економічних і екологічних перетворень. Перехід до сталого розвитку України, вже визначає важливість участі в цих процесах регіонів.

Фактично всі проблеми соціального, економічного та екологічного рівнів беруть свій початок на регіональному рівні, а вже потім набирають більш масштабнішого значення. Регіональна політика сталого розвитку є однією з основних напрямків діяльності держави, що бере до уваги певні цілі, принципи та стратегічні завдання.

Сталий розвиток регіону визначає саме подолання певних несприятливих чинників, які впливають на розвиток і окремих регіонів, і держави в цілому. Характеризується він визначенням важливих цілей та виявленням умов щодо їх досягнення. Тому актуальності, в наш час, все більше набувають питання, щодо забезпечення регіонального підходу, для здійснення політики сталого розвитку.

Основні проблеми забезпечення сталого розвитку регіону досліджувалися у працях таких зарубіжних авторів, як І. Барсуков, О. Солтисік, О. Маряшина, О. Пчелінцев, В. Бабаєв та інших. Дослідження аспектів сталого розвитку в Україні, реалізовували такі науковці, як В. Волошин, С. Дорогунцов, М. Згуровський, Б. Данилишин, В. Шевчук та інші. Також дослідженням певних процесів регіонального сталого розвитку присвячені роботи Н.А. Супруна, Л.Г. Чернюка, І.М. Ваховича та інших. Всі ці вчені робили акценти на обґрунтуванні стратегічних аспектів сталого регіонального розвитку, дослідженні фінансового забезпечення сталого розвитку, забезпеченні та підвищенні конкурентоспроможності регіонів України.

Метою даної роботи є визначення проблем, які безпосередньо негативно впливають на розвиток регіонів, дослідження стратегічних напрямів вирішення цих проблем та розгляд сталого розвитку як важливого сегменту регіональної політики. Відповідно до поставленої мети, були виділені та виконані такі завдання:

проаналізувати необхідність сталого розвитку як поставленої мети для регіональної політики;

проаналізувати основні проблемні сегменти регіонального сталого розвитку України;

виділити найбільш важливі аспекти вирішення проблем забезпечення регіонального сталого розвитку в Україні.

Об'єктом дослідження є процеси забезпечення регіонального сталого розвитку в Україні.